

Maigret empaita Simenon

Maigret i Simenon s'assemblen molt, però també es diferencien en alguns aspectes interessants. Una dualitat perillosa. El personatge de Simenon sembla a punt de saltar d'entre les pàgines d'una de les seves novel·les i posar-se a empaitar l'escriptor.

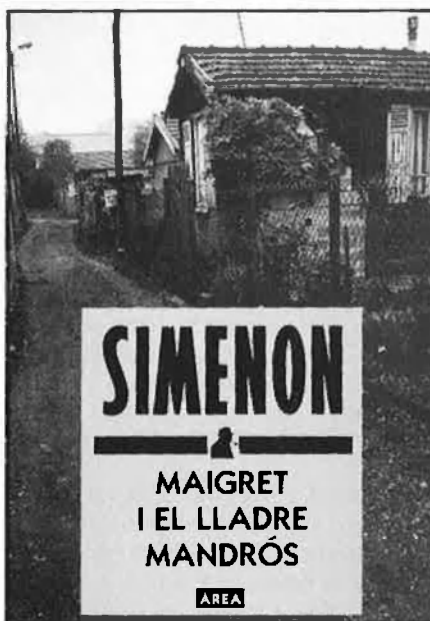
Natalia Díez

La moda de llegir Simenon va i ve. Ara sembla que ens trobem de nou en un dels seus punts àlgids. Es reediten vells títols, se'n publiquen de nous (l'editorial Àrea pensa llançar al mercat una nova col·lecció, «Àrea Simenon», amb traduccions al català del més representatiu de l'obra de l'escriptor), a França passen sèries basades en els seus títols i, fins i tot, els americans n'estan rodant una que aviat podrem veure en les nostres petites pantalles.

Aquesta moda Simenon està basada en això, en la distracció. No només les seves novel·les tenen prou ritme per a ser adaptades al cinema, sinó que, com a literatura mateixa, constitueixen un bon element de relax i desintoxicació. I així, després de tot un dia de feina monòtona o atordidora, després de llegir un complicat assaig universitari, tècnic o econòmic, després d'haver redactat desenes de factures i cartes a clients, tornem a casa frisant perquè arribi l'hora en què, entre els llençols tebis, ens submergirem en les pàgines d'una trepidant història policíaca que fa dos dies vam començar i que ens ajuda a oblidar el feixuc dia que ja s'acaba.

Però Simenon no és només distracció. En totes les seves novel·les hi ha, com a rerefons, una reflexió molt important sobre l'ésser humà i les circumstàncies que l'envolten i el fan actuar de determinada manera. Els assassins i els malfactors no ho són mai perquè sí. La societat, la seva infantesa, les relacions que mantenen amb els seus semblants són factors determinants en la configuració de la seva psique i, per tant, dels seus actes.

El comissari Maigret, el personatge de Simenon que ha tingut més èxit, és l'encarnació de les idees de l'escriptor. Maigret dona personalitat a la figura del poli bo. Un home gran, tranquil, bevedor i fumador de pipa impenitent que, sempre que investiga, intenta comprendre, posar-se a la pell de l'altre. Es capbussa en la vida dels assassins, s'instal·la en el seu entorn, i con-

sidera lladres, prostitutes i malfactors com a víctimes de la societat. Per això, no confia gaire en la justícia, perquè «comprendre impedeix jutjar», segons diu la màxima de l'ex-libris de Simenon. Perquè, de fet, Maigret és l'alter ego de l'escriptor.

Simenon escriu Maigret durant 40

anys, tot i que, en aquest temps, el comissari només n'envelleix 15 i, al llarg d'aquest temps, ja no se sap si és Maigret qui s'assembla a Simenon o a l'inrevés. La pipa de Maigret és tan coneguda com la del seu escriptor, i els dos comparteixen manies i visions de la vida. Executen la seva feina de pressa i amb èxit, sense fer-ne ostentació; l'edat no els ha canviat els principis ètics ni els mètodes de treball. Potsar, només, els ha fet una mica més agres i desencisats. Mantenen un menyspreu important per la burgesia alienada i prepotent, alhora que senten certa debilitat pels éssers més desvalguts i marginats de la societat.

Un factor important, però, diferencia Simenon del seu comissari: el gust per les dones. Maigret admira la bellesa femenina; Simenon va més enllà. De molts és conegut que Simenon es delia per mantenir relacions sexuals amb moltes de les dones que coneixia, fins al punt de confessar a Fellini, el director de cinema, que, des dels tretze anys, havia aconseguit fer seves deu mil dones, d'entre les quals vuit mil eren prostitutes. La línia psicològica que separa un escriptor dels seus personatges no sempre és gaire clara. Potsar per això, els personatges conflictius de Simenon, els assassins o els que, d'una manera o altra, han *merescut* ser assassinats, practiquen una sexualitat desordenada, promiscua i, de vegades, malaltissa.

Mentrestant, el comissari Maigret continua fidel a la seva dona, sense permetre's velleïtats sexuals amb d'altres. És clar que un comissari de policia llibertí hauria perdut credibilitat, mentre que, per ser un escriptor de fama, sembla important portar una vida dissipada. □